

SZASZKÓ GABRIELLA

Beszélj hózzám

Dream
válogatás

Amy Forester élete nem könnyű; úgy tűnik, senki sem érti meg tetteinek mozgatórugóit. Amy a híres íróval, David Penningtonnal él párkapcsolatban. A férfi nem olyan régen publikálta gyerekkori memoárját, amiből ország-világ számára kiderül, hogy Amy korábban az író bátyjával, Chrisszel járt jegyben. David testvére öngyilkosságát követően határozza el, hogy megosztja mindenkivel gyermekkorai borzalmait, alkoholista édesanyjuk bántalmazásait és zűrös kapcsolatát Amyvel.

Amy a rágalmozások után dönt úgy, hogy megírja a saját történetét, és elmélyed a múlt eseményeiben. Emlékeit a Pennington fiúkról egészen a megismerkedésüktől kezdi, majd elmeséli Chrisszel való kapcsolatát, és azt, hogy milyen is volt egy súlyosan önbántalmazó fiú és drogfüggő testvére mellett élni. Bár az írás ad némi megkönnyebbülést neki, de a visszaemlékezés és Chris halálának közelgő évfordulója feltépi a fájó sebeket.

Vajon sikerül majd Amynek a felszín felett tartania Davidet? Túlélheti szerelmük a próbatételt? Egyáltalán lehetséges egy elvesztett személy árnyékában felépíteni egy párkapcsolatot?

SZASKÓ GABRIELLA

Kunszentmártonban nőtt fel. Komolyabb novellaírással először szentesi gimnáziumi évei alatt próbálkozott. Ez a szenvedély huszonéves korára nőtte ki magát annyira, hogy pályázatokra és regények írására is elszánja magát. Első novellája a Holnap magazinban jelent meg 2011-ben, amit több publikáció követett.

Azóta már több regényt is írt, és mindig dolgozik a következőn.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.szaskogabriella.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Azt gondoltam, Chris és David története annál nem is lehetne tragikusabb, mint ahogy a Maradj velemben megismertük. Aztán a kezembe került Amy könyve, és rájöttem, hogy tévedtem. Miss Forester olyan titkokat fed fel, amikre igazán nem számítottam.”

Ladányi Klári – Írásról és könyvekről blog

„Csodálatos történet. Az ember felolvad benne, és rögtön elfelejti, hogy ezek „csak” papírra vetett szavak, és nem valóságos emberek valódi élete. Amy hangja friss és őszinte, remélem, ezután az olvasók kicsit jobban megértik az ő tetteit is.”

Sütő Fanni – Ink, maps and macarons blog

„A szerző tökéletesen bebizonyította azt, hogy Amy szemszögéből is képes átadni a legeslegmélyebb érzelmeket is. Gyűlöltem, szerettem, és újra összetört a szívem, alig várom a befejező rész feloldozását!”

Kelly – Kelly és Lupi olvas blog

„Amy döbbenetes története folyamatos mérlegelésre, megértésre késztetett. Igazán próbára tette az empátiámat, nem hagyott nyugodni – és még most is foglalkoztat. Érdekes kettősség uralkodott bennem olvasás közben: nyomasztott a történet hangulata, mégis hihetetlenül felszabadító érzés volt haladni a visszaemlékezéssel. Mintha fokozatosan megkönnyebbülnék. Mint Amy.”

Maisch Patrícia – Szembetűnő blog

SZASZKÓ GABRIELLA

Beszélj hozzám

— részlet —

2013

JÚLIUS 18.

Milyen érzés a saját életed történetével bestselleríróvá válni, David? – kérdezte Kimmy Turner a késő esti televíziós műsor felvételén.

David magabiztosan ült a narancssárga fotelben. Lezser kék inget viselt, amelynek ujját a kulisszák mögött gyűrtetem fel vele, hogy kényelmesebben érezze magát. Óvatosan dörzsölte össze az ujjait, tudtam, hogy ez nála az idegesség jele. Én még rosszabbul tűrtém, hogy minden szem rászegeződött a stúdióban. A hajamat erősen az ujjam köré pödörtem, pedig enélkül is épp eléggé töredezett volt a vége. Néhányan rám pillantottak, de nem tudták, ki lehetek. Csak pár nap választott el attól, hogy ez teljesen megváltozzon.

– Bevallom – kezdte David –, amikor kiadtam a kezemből a kéziratot, álmomban sem gondoltam volna, hogy ennyien lesznek kíváncsiak a történetemre.

Való igaz, amikor a kiadásra készültünk, nem számítottunk nagy publicitásra. A *Maradj velem* azonban egy hét alatt a bestsellerlisták élére jutott, és ez felnyomta David Pennington összes művének eladását. Kimmy Turner a színes borítós könyvet szorongatta, amelynek hátulján David és Chris közös képe szerepelt.

– Elképesztően meghatódtam a történeteden, David. Igazi bátorság volt a részedről mindezzel kiállni a nyilvánosság elé. Tudod, hogy mennyi hátrányos helyzetben élő fiatalnak adnak erőt a soraid? Mindennek ellenére itt ülsz előttem sikeresen, fiatalon és jóképűen.

David elmosolyodott, majd egy pillanatra lefelé nézett. Magamban könyörögtem, hogy ne tegyen fel neki kínosabb kérdéseket Kimmy. Összeszorult a gyomrom, minden testrészem görcsben állt.

– Nem hiszem, hogy példamutató lehet a történetem. A bátyámé annál inkább.

– Amikor elmondtam pár embernek, hogy jössz a műsorba, elkezdtek kérdésekkel ostromolni, hogy miket is szeretnének megtudni David Penningtontól.

– Igen? – kérdezett vissza David, majd átvette az egyik lábát a másikon. – Például?

– Sokan érdeklődtek arról, hogy mit is írsz most, esetleg megosztanál-e velünk még többet a múltaddal kapcsolatban.

– Úgy gondolom, hogy négyszáz oldal pont elég volt belőlem – nevette el magát David, és a közönség is csatlakozott hozzá. – Egyébként visszatértem a fikcióíráshoz, most egy sci-fin dolgozom.

David belekortyolt a poharába. Talán senki sem vette észre, de én kiszúrtam, ahogy megremegett a keze. Sejtettem, hogy ugyanazt érzi, amit én. Haza akartam menni Newburghbe, és aludni egy hatalmasat.

Kimmy végigsimogatta a *Maradj velem* gerincét, amitől furcsán éreztem magam. Érett kora ellenére is igazán gyönyörű nő volt, a siker és a karrier lenyomatot hagyott rajta.

– A legtöbben mégis arra kíváncsiak, David, hogy mi is a helyzet Amyvel.

Hatalmasat bucskázott a gyomrom a nevem hallatára. Persze számítottam rá, hogy szóba kerülök, de ez volt az első nap, amikor szembesültem azzal, hogy az életem teljesen meg fog változni. Mielőtt David válaszolhatott volna, Kimmy tovább folytatta:

– Az olvasók mintha egy Amy-párti és egy Amy-ellenes táborra szakadtak volna. Sokan azért szurkolnak, hogy szabad legyél. Bár ez teljesen érthető – tenyerét David felé nyújtotta, mire a közönség újra nevetni kezdett, amihez nem igazán tudtam csatlakozni.

David megköszöri a torkát.

– Akkor elmondom, hogy Amyvel továbbra is együtt vagyunk – mosolyodott el újra. – Minden rendben közöttünk.

Kimmy vigyorogva csóválta a fejét, de én csak David eltökélt arcát figyeltem. Éreztem, hogy problémái adódtak a kérdéssel, de kiállt mellettem.

– El sem tudod képzelni, David, hogy most mennyi női nézőt tettél szomorúvá.

Magamban felsóhajtottam. Azt akartam, hogy engedje ki ez a borzalmas nő a karmai közül Davidet. A karórámra néztem, és meglepve konstatáltam, hogy csak percek, és nem órák teltek el az interjú kezdete óta. Amikor felnéztem, Kimmy kezét fogott Daviddel, és megköszönte neki az interjút. Ahogy David távozott a stúdióból, felpattantam a helyemről, és felé indultam.

Odakint azonnal megpillantottam őt, hatalmasakat kortyolt egy Poland Spring-es üvegből. Szerencsére teljesen egyedül volt.

– Minden rendben van? – szólítottam meg, mire felém fordult.

– Ezen is túl vagyok. Remélem, nem sok ilyet kell végigcsinálnom. Csak le akarom inni magam – nevetett fel zavartan.

Megszorítottam a kezét, ami kicsit nyirkos volt az izzadságtól. Az egész lényét körbelengte az arcszesz illata. A haja sokkal rövidebb volt a szokottnál, ez a szofisztikált változás is a könyv tiszteletére történt.

– Kurvára le akarom vetni ezt az inget – rángatta meg a gallérját.

– Felőlem félmeztelenül is vezethetsz hazáig – mosolyodtam el. – Mikor indulunk?

David az ajkába harapott, majd rám emelte ártatlan, kék tekintetét.

– El kell mennünk egy fogadásra az ügynökömmel.

A gyomromba kellemetlen görcs állt, halkán felnyögtem.

– Nem mondhatod komolyan!

– Megígérted Redmondnak, mielőtt bementem volna az interjúra. De te hazamehetsz, ha akarsz.

Haza. Furcsa volt ezt a szót hallani, hiszen David Newburghre gondolt, annak ellenére, hogy nem laktam nála. Persze a hétből körülbelül öt napot ott töltöttem. Ennek ellenére fél év után sem ejtette ki a száján, hogy költözzek át hozzá. Pedig amikor visszajöttünk az egy hónapos európai utazásunkról – ami mellesleg csodálatosan sikerült –, azt hittem, nem is lesz kérdés, hogy együtt fogunk-e lakni. David azonban megtartotta a határait, amiket igyekeztem nem feszegetni.

– Inkább veled megyek, ha nem gond – mondtam. – Igaz, fáradt vagyok, de kibírom.

Nem mondtam el, hogy furán érzem magam. Mintha féltem volna, hogy lebeszélük rólam.

– Amy Forester? – kérdezte egy ismeretlen hang a hátam mögül.

– Igen? – fordultam meg a tengelyem körül, ahol megpillantottam egy körülbelül velem egyidős nőt, aki egy jegyzetfüzetet tartott a kezében.

– A *Daily News New York*tól jöttem, Jane Williamson vagyok. Fel szeretnék tenni pár kérdést, hogyha nem gond.

David felé pillantottam, aki épp a műanyag kupakot csavargatta vissza a helyére – kérdő tekintetemre csak felhúzta a vállát. Ez volt az első alkalom, amikor kategorikusan nemet kellett volna mondanom. Az újságíró meg sem várta a választ, azonnal kérdezett:

– Milyen érzés egy ilyen nagyhatású bestseller hús-vér főszereplőjévé válni egyik pillanatról a másikra?

Haboztam, úgy kezdtem el összedörzsölni az ujjaimat, ahogy David tette a kamerák előtt. Nem tudtam válaszolni erre a kérdésre, mégis mondani akartam valamit.

– Eddig még nem érzékeltem a hatását. Persze megtiszteltetés, hogy szerepelhetek a könyvben, de David nem miattam írta meg.

A fiatal nő villámgyorsan jegyzetelt, a haját szigorú kontyba fogta a feje tetején, biztos úgy gondolta, ettől hivatalosabb a külseje.

– Amy Forester karaktere a legmegosztóbb az egész történetben, természetesen az édesanya mellett. Mit gondolsz erről?

A karakter és az édesanya szavak úgy visszhangoztak a fejemben, mintha egy kitalációról lett volna szó, nem pedig az életünkről.

– Nem gondolom olyan megosztónak saját magamat – mondtam bizonytalanul.

– Sokan gondolják úgy, hogy kihasználtad David sérülékenységét, miközben még most is Christopher Pennington menyasszonyának érzed magad. Milyen érzés, hogy mind a kettő híres Pennington barátnőjének mondhattad magad?

David ebben a pillanatban hangosan köhögni kezdett, majd óvatosan megragadta a karomat. A nő érzékelte a visszakozást, de nem hagyta Davidet megszólalni, ehelyett még egy kérdést szegezett nekem:

– Mesélnél egy történetet, amit esetleg David nem mondott el Chrísről? Milyen volt a kapcsolatotok?

Éppen szóra nyitottam volna kiszáradt számat, de David válaszolt helyettem: – Erről nem szeretne beszélni.

Megráztam a fejemet, majd az újságíróra néztem. Feltűnt, milyen furcsán szürke a szeme, amihez egyáltalán nem illett a barackszínű rúzs.

– Esetleg te, David, válaszolnál egy kérdésre? Milyen most a kapcsolatotok?

David összeráncolta a homlokát, miközben egyre erősebben fogta a kezemet.

– Egyikünk sem szeretne erről beszélni – jelentette ki.

Az újságíró elbizonytalanította David eltökélt arckifejezése, én pedig legszívesebben a háta mögé bújtam volna. Ahogy a nő eltűnt a színről, David sóhajtott, majd megdörzsölte a homlokát.

– Nem gondoltam, hogy ez ilyen kurva nehéz lesz.

Pedig ekkor még a közelében sem voltunk a nehezének. Nekem így született meg lassan az elhatározás a fejemben, hogy meg kell írnom a saját történetemet, a saját szavaimmal. Sokáig úgy gondoltam, senkinek sem kell tudnia, hogy miket

éltem át Christopher és David Pennington mellett, de David könyve nem nyújtott teljes képet az életünkről. Sokan félreértettek engem, David és Chris cselekedeteit, ezért a kézirat egyfajta válaszként született az engem ért támadásokra.

Azon az estén éreztem először igazán, hogy nehezebb elviselni a könyv keltette szenzációt, mint ahogy azt előre gondoltam. A Davidre mért hatások még erőteljesebbek voltak.

Akkor még fel sem merült bennem, hogy talán az én szavaim mérik majd a legerősebb csapást David tagadására.

2013

JÚLIUS 19.

Másnap hajnalban ébredtem. Az oldalamba fordulva láttam, hogy David szabályosan lélegzik mellettem. Nem akartam felkelni mellőle, inkább szorosan hozzábújtam. Forró volt a teste a takaró alatt, nagyon mélyen aludt. Ehhez a rengeteg alkohol adta a segítséget, amit előző este ivott meg.

A könyv megjelenése óta rengetegszer ébredtem arra, hogy nincs az ágyban. Sokszor a földszinten írta a következő regényét, esetleg a konyhában ücsörgött. Amikor mégis mellettem aludt, néha zaklatott nyöszörgésre ébredtem. Félálomban ez olyan érzés volt, mintha a bátyja, Chris lenne mellettem. Ő egyszer arra kért, ne ébresszem fel, ha rosszat álmodik, mert akkor képtelen visszaaludni. Állítása szerint másnap nem is mindig emlékezett a rémálmodokra, bár ebben kételkedtem.

Azon a forró nyári hajnalon David nyugodtan szuszogott, nekem viszont üstdobként vert a szívem a mellkasomban. Hajnali ötöt mutatott az éjjeliszekrény digitális órája, és én képtelen voltam kivenni a fejemből a felvételt és az újságíró. A Redmonddal töltött vacsora közben láttam, ahogy David újra elveszíti a kontrollt, pontosan úgy, mint régen. Egymás után kérte az italokat, pedig az utóbbi hat hónapban keveset ittunk.

Nekem kellett hazavinnem, miközben sűrűn bocsánatokat mormoltam Redmondnak és a többi tekintélyes szakmabeli-nek, akiknek a felét sem ismertem.

Húszperces forgolódás után felültem az ágyban. A fejem kellemetlenül lüktetett az előző napi idegesség lenyomataként.

Az aggodalom nem múlt el, megtelepedett a gyomrom közepén. Hosszan néztem Davidet a félhomályban – akit sikerült levetkőztetnem egy alsónadrágra –, és rossz érzésem volt.

Úgy döntöttem, hogy a reggeli feszültségemet egy hajnali futással fogom levezetni. Pár mérföld a Hudson partján mindig segített, hogy helyre tegyem a gondolataimat.

Reggel hét óra előtt léptem ki David házának ajtaján. A hajnali hűvösség illatában a meleg ígérete lengett. Szoros copfba fogtam a hajamat, a hallásomat hangos zenével tompítottam. Bezártam az ajtót, majd zsebre vágtam a kulcsot. Amint hozzáértem a virágos kulcstartóhoz, bevillant, hogy milyen különös módon kaptam bejárást a fiatalabb Pennington birodalmába. David egy váratlan pillanatban a kezembe nyomta a kulcsot, azzal a címszóval, hogy így könnyebb lesz bejönnöm, ha elmegyek egyedül bevásárolni. Hangosan felnevettem, persze Davidnek fogalma sem volt, hogy mit találok olyan viccesnek.

Perceken belül bekapcsoltam egy kis Taylor Swiftet a telefonomon, majd ráfordultam a Hudson felé vezető útra. David szoktatott vissza a futásra, rengeteget versenyeztünk esténként a folyó partján, de szinte sohasem tudtam lefutni őt, így néhanapján kiutaltam magamnak egy szabad edzést, hogy jobb kondiban legyek a házi versenyekre.

A kisváros lassan ébredezett körülöttem. Páran álmosan léptek ki a reggeli újságokért, néhányan már a kocsijukba ültek be, készen az új napra. Ki akartam üríteni a fejem, de a gondolataim visszakalandoztak az előző estéhez.

A Broadway Coffee Shop felé igyekeztem. Sejtettem, hogy David másnaposan fog felébredni, ezért be akartam szerezni a kedvenc tejeskáváját.

Laza húszperces futás után a kezemmel a térdemre támaszkodtam, kikapcsoltam a zenét, igyekeztem mélyeket lélegezni. Folyt rólam az izzadság a párás levegőben, de sokkal jobban éreztem magam. Pár perces pihegés után beléptem a kávézóba.

– Szia, Amy! – szólított a nevemen Julie, a felszolgáló, amiktől igazi newburghi polgárnak éreztem magam.

Köszöntem, majd hosszan kifújtam a levegőt.

– Szeretnék egy koffeinmentes tejeskávét sok tejszínhabbal, és egy dupla eszpresszós karamellás lattét.

Alig voltak a helyiségben rajtunk kívül, így a szabályos vonású, huszoneves Julie felkönyökölt a pultra, és suttogva kérdezett:

– Láttad már a *Daily Newst*? – kérdezte, miközben elkészítette a kávékat.

Megráztam a fejem, alig figyeltem rá, mivel az aprót kerestem a zsebemben.

– Mit kellett volna látnom?

Julie élém tolta az első kávé, amire biztonságosan ráhelyezte a fehér fedőt. Erősen összeráncolta a szemöldökét.

– Menj át az újságoshoz!

– Esküszöm, megijesztesz – mosolyogtam zavartan, miközben kifizettem a kávékat, amelyekhez tartót is kaptam. – Kérek két töltött csokis fánkot is! – tettem hozzá.

Nyolc órakor idegesen csaptam be a lábammal az ajtót magam mögött. Egyik kezemben a kávéval, másikban a fánkos csomaggal egyensúlyoztam. Az újságot tekerccsé gyűrtem a hónom alatt. Legnagyobb meglepetésemre David a nappaliban ült a laptopja előtt.

– Kijózanodtál? – kérdeztem hangosan, mire maga elé emelte a kezét.

Letettem elé a kávé és az érintetlen fánkos zacskót. Fáradt szemekkel nézett fel rám, majd halványan elmosolyodott.

– Köszí.

Sejtettem, hogy iszonyatosan másnapos, ráadásul semmire sem vágyik jobban, mint rossz hírekre, de egyszerűen muszáj volt kertelés nélkül elé dobnom az újságot, amit a lényeges résznél hajtottam ki.

– Mi ez?

– Olvasd el! – mondtam, majd elkezdtem kikötni a cipőfűzőmet.

David a kezébe fogta az újságot, miközben a kávéba kortyolt. Mellé telepedtem, és újraolvastam a sorokat, mintha nem futottam volna már át legalább ötször.

**TESTVÉREKKEL VOLT VISZONYA! AZ ÜGYVÉD UTÁN
A BESTSELLERÍRÓVAL KEZDETT A FELTÖREKVŐ LÁNY**

David Pennington őszinte és nyílt hangvételű könyvében olvashatunk kapcsolatáról Amy Catherine Foresterrel, aki elhunyt testvérének volt a menyasszonya. A rajongók a lány iránt érdeklődnek, nem értik az író választását, sokan úgy gondolják, hogy Amy Forester szíve még mindig Christopherért dobog. Vajon Amy csak kihasználja David Pennington sebezhetőségét? Sokan aggódnak a fiatal és jóképű író szerelmi élete miatt. Amy Facebook-oldalán is bukkanhatunk meglepetésekre, hiszen a Forester lány mindkét testvérrel pózol több fotón is. Hogyan is alakul a kapcsolat? Mindenki erre a kérdésre keresi a választ! Amy Forester azonban nem nyilatkozott újságunknak, amikor érdeklődtünk irántuk. Kérdés, hogy ez jót jelent-e az ifjabbik Mr. Penningtonnak...

Az újsághír mellé két személyes fotómmal találtam szembe magam, amelyet az adatlapomról szedtek le. Évek óta fenn voltak a Facebookomon, teljesen barátinak tartottam őket.

– Baszki – mondta David, majd letette a kávé az asztalra.

– Ezek az én képeim! Mostanra már az is tudja, hogy kivel vagyok együtt, akinek eddig elkerülte volna a figyelmét.

David a hajába túrt, de nem mondott semmit. Dühös voltam rá, azt akartam, hogy védjen meg ettől az egészsztől, hogy cselekedjen. Ehelyett ezt válaszolta:

– Nem akartad megváltoztatni a nevedet, pedig én többször is rákérdeztem.

Éreztem, hogy hirtelen az egekbe szökik a pulzusom.

– Szerinted, ha megváltoztatod az én – nyomtam meg a szót – nevemet, attól még nem tudja meg mindenki? Chris menyasszonya voltam, tíz évnél is tovább éltem vele. Szerinted van olyan ismerősöm, aki ezt nem tudja?

David megdörzsölte az arcát, majd hangosan felnyögött.

– Megtennéd, hogy nem ordibálsz velem? Kibaszottul fáj a fejem.

Sírás fojtogatta a torkomat. Utáltam, amikor így viselkedett, amikor az önzősége minden érzését felülírta.

– Te pedig megtennéd, hogy csinálsz valamit? Ez az én magánéletem! Már amennyi megmaradt belőle.

Folytatni akartam, felhozni, hogy tegnap este is otthagytam egyedül, miközben a részegség kényelmes földjére evezett. Ehelyett felmentem a fürdőszobába, hogy levegyem az izzadt ruháimat. A tükörbe pillantva a sminkeletlen arcom nézett vissza rám. Nem éreztem úgy, hogy Daviddal képes lennék bármilyen akadály leküzdésére. De meghallottam a hangját odalent, ezért kiléptem a fürdőből.

Lassan járkált fel-alá, egyik kezében a kávé fogta, a másikban pedig a telefont. Mezítláb volt, alsónadrágot viselt és egy laza pólót.

– Igen, leszdték Facebookról a fotóját! – mondta idegesen. – Ilyet lehet? – kis szünetet tartott. – Nagyon fasza. Azért köszönöm. Ott leszek.

Amint letette a telefont, visszahúzódtam a fürdőbe, nehogy észrevegye a leskelődésemet. Megmostam az arcomat. Hallottam David lépteit a lépcsőn. Hamarosan megjelent a fürdő ajtajában, még mindig gondterhelt arccal.

– Azt mondta Redmond, hogy mindenképp változtasd meg a nevedet és a biztonsági beállításaidat a Facebookon, de valószínűleg az összes képedet leszdték már, amit lehetett, mivel nyilvános volt a profilod. Azt mondta, hogy ezen is változtass. Egyébként nem tud vele mit kezdeni.

Nem fordultam felé, továbbra is csak dörzsöltem a vattával az arcomat.

– Mit akarsz, mit csináljak még?

Továbbra sem válaszoltam a kérdésére, nem tetszett a hangvétele. A tükörből láttam, hogy a földet nézi, de nem fordultam felé.

– Az én szempontomból sem túl felemelő ez a cikk. Beszél-nél hozzám? Rohadtul nincs kedvem ezen balhézni.

Felsóhajtottam. Magsajnáltam, mert tudtam, hogy neki is nehéz. Ahogy a szemébe néztem, minden dühöm elpárolgott. Nyílt, kék tekintetének képtelen voltam ellenállni. Közelebb léptem, és hozzábújtam. Azonnal átkarolt, természetesen jött a mozdulat, amihez olyan nehezen szokott hozzá. Sokszor úgy éreztem, mintha egy űzött vaddal osztanám meg az életemet, akit meg kellene szelídítenem.

Lassan megcsókoltam. A kávé keserű íze elnyomta az alko-holt, ami reggel még erősen körülengte.

– Szeretnél reggelizni? – kérdezte, mire bólintottam.

Június elején érkeztünk vissza Európából, utána lassan kiala-kítottuk a napirendünket. Hetente két-három napot töltöttem a brooklyni lakásomban, ilyenkor dolgoztam, de sokszor Da-vidnál is folytattam a varrást. Gondolkodtam azon, hogy to-vábblépek, és kitalálok valami pörgős munkát, de egyelőre a kapcsolataim rendezése foglalta le az életemet, ehhez pedig pont jó volt a kézművesség.

A hétvégéket Daviddal töltöttem, aki szinte minden nap írt. Általában délután egytől hatig-hétig koptatta a billentyűket. Ilyenkor teljesen átszellemült, még akkor sem lehetett hozzá-szólni, ha kiment inni vagy a vécére. Egyáltalán nem bántam, Davidet ez tartotta egyben. Amikor írt, akkor nem létezett a sa-ját élete, a fájdalmai és a múltja.

Aznap is hasonlóan alakult a programunk. Én leültem a nappali hátsó részébe a laptopommal, ahol sokszor néztem filmet vagy olvastam David munkaidejében. Nyáron mániája volt, hogy teljesen elsötétítette a szobát, csak a monitor fénye világította meg az arcát. Emellett hihetetlen mennyiségű jeges teát öntött magába írás közben. Aznap délután négykor vettem észre, hogy a jeges teát Coorsra cserélte, ráadásul sokkal több cigit szívott munka közben, mint szokott. Nem akartam szólni, de összerándult a gyomrom.

A csomó kellemetlen görcsre változott, amikor beléptem a Facebookomra, hogy átállítsam a biztonsági beállításokat. Először azt hittem, hogy valaki másnak a fiókjába léptem be, mivel százon felül volt az értesítéseim száma, emellett harmincnégy levelet jelzett a kis boríték. Felnéztem Davidre, de csak a billentyűk kattogásának kellemes ütemét hallottam.

A szívem heves vágatába kezdett, ahogy a kurzort az üzenetek felé irányítottam. Számos ismerős és ismeretlen ember bukkan fel előttem. Az első üzeneten csak annyit láttam, hogy „ri-banc”, mások hosszabban is írtak. A másodikra rákattintottam, amit egy bizonyos Monica Sydney címzett nekem. Szavak villantak fel előttem. Monica lehordott mindennek, kiemelte, hogy kihasználtam a szerencsétlen fiúkat, akiket bántott az édesanyjuk. Szerinte David csapdába esett mellettem, és Chrisszel is ez történt annak idején. Igazi pszichológiai elemzést kaptam arról, hogy David és Chris bennem választotta ki újra az anyját, hogy egy igazi zsarnok legyen mellettük életük végéig. Emellett természetesen jelentős szerepem volt Chris öngyilkosságában is.

Zsibbadni kezdett az arcom, a tenyeremről a kellemesen hűs szoba ellenére is folyt a víz. A szemem megtelt könnyel. Hirtelen felindulásból törölni akartam a profilomat, hamar meg is találtam, hogy hol tehetem meg. Aztán mégis lefagyott a kezem, amikor megláttam, hogy Christől is vannak üzeneteim, élő szavak, amelyeket ő gépelt le. Beléptem az üzenetei közé, amelyekben találkozókat beszélt meg velem, vagy érdeklődött arról, hogy vagyok. A profilja még élt a közösségi oldalon, hiába távozott el már egy éve. Nem sok mindenre használta a fiókját, de volt róla néhány fotó, pár bejelölt kép miattam, a neve mellett a lakhelye, az iskolái, és David mint a testvére (aki persze álnéven élte az életét a közösségi oldalon).

Hirtelen elöntött a hányinger a sötét szobában, a tudómba mintha nem jutott volna elég levegő. Minden biztonsági beállítást hátrahagyva léptem ki a Facebookból, kockáztatva, hogy még több üzenet fut be hozzám. Chris hiánya újra rám nehezedett, pedig az utóbbi időben egyre ritkábban éreztem ezt a fájdalmas ürességet.

Gyorsan lecsuktam a fehér laptop fedelét, és a konyhába vettem az irányt. Remegő kézzel nyitottam ki a hűtőt, és én is kivettem belőle egy Coorsot. El kellett terelnem a figyelmemet, muszáj volt lenyugtatnom magamat. A sört letettem a konyhapultra, bementem Davidhez, elvettem előle egy cigit, és rágyújtottam. David nem nézett rám furán, csak egy pillanatra fordította felém a fejét.

– Kimegyek úszni – mondtam, mire David újra bólintott, nem mintha hallotta volna, hiszen a fején terpeszkedett a fülhallgató.

Leültem a teraszra a sörrel, arcomat a kezembe temettem. Mélyen letüdőztem a cigit, pedig ki nem állhattam a keserű ízét. Kellemetlenül szédültem a melegtől és a kimerültségtől. Ha Chris itt lenne mellettem, azonnal kiönteném neki a szívemet. Kapcsolatunk java részében minden egyes apró-cseprő gondomat elsírtam a vállán. Később, amikor átláttam Chris sérülékenységét, rájöttem, hogy túl sok felesleges terhet raktam rá.

Mélyen szívtam be a friss vidéki levegőt a cigi füstjével együtt, mellé nagyokat kortyoltam a sörből, amitől a combom izmai lassan ellazultak. Elnéztem a hátsó kertet, ahol egy kisebb medence terült el. Új szerzemény volt, David miattam csináltatta, mert imádtam úszni.

Gyorsan levettem a trikómat és a vászonnadrágomat, majd elmerültem a medencében. Ujjaim között átfolyt a selymesen hűvös víz. Alábuktam, odalentről a táncoló napfényt figyeltem, ahogy megtörik a felszínen. Az elmém háborgott, de mintha a hűvös víz képes lett volna enyhíteni a fájdalmamat. Addig tartottam vissza a levegőt, hogy megfájdult a tüdőm. Amint felbukkantam, taposni kezdtem a vizet, hogy a fizikai munka kitöröljön minden gondolatot. Az emberek nem ismerték a történetemet, nem értettek meg, ezért is fájt minden egyes támadásuk.

JÚLIUS 20.

Hajnali három környékén sötét hűvösség járta át a hálószobát. A szemem hozzászokott a félhomályhoz. Egy szál trikót viseltem, a lábamat vékony szatén ágynemű simogatta. David alattam feküdt, én rajta ültem, úgy szeretkezünk. Nem tudtam kivenni az arkifejezését, csak néha hallottam visszafogett nyögéseit.

Óvatosan közelebb hajoltam hozzá, megcsapott az arcszéneke visszafogott illata. A fülébe csókoltam, amitől libabőrös lett a karja. Éreztem, hogy valami nincs rendben.

– Valami baj van? – kérdeztem.

– Bocs – válaszolta pár másodperc múlva. – Most nem anynyira megy.

Melléfeküdtem, mire azonnal magához húzott. A gyomromba visszaszökött a furcsa gombóc.

– Elmondod, mi a baj?

Hangosan felsóhajtott a sötétben. Aznap este nem folytatta az ivást, de sejtettem, hogy nehezen fogja vissza magát.

– Néha elmennék egy lakatlan szigetre, hogy hagyjon békén mindenki a picsába.

Kiszáradt a torkom. Meg voltam róla győződve, hogy miattam van az egész, hogy ő is megkapta a ribancos üzeneteket, és elbizonytalanodott a kapcsolatunkat illetően.

David vett egy mély levegőt, majd folytatta:

– Ma egy tini leírta olvasói levélben, hogy az apja részegen megerőszakolta, ezért elszökött otthonról, de folyamatosan retteg, alig mer kimenni az utcára. Megkérdezte tőlem, hogy

mit csináljon – halkan felnevetett. – Írt nekem egy tizenhét éves srác is, hogy az apja eltörte a karját, amikor kilenc volt, most meg rászokott a heroinra, de nincs pénze új adagot venni. Nem ennyit kaptam. Harmincnál is több üzenet jött elkeseredett tiniktől.

David hangja megbicsaklott, a tenyere csúszós volt az izadságtól. A szám zsibbadni kezdett. Ostoroztam magam, hogy a saját problémámmal foglalkoztam.

– Én ezeknek a gyerekeknek nem tudom megoldani a gondjait. A sajátommal sem boldogulok. Annyira az jött le a könyvemből, hogy nekem faszára bejött az élet?

– Nem, de te túlélted. Hányszor érezted úgy akkor, hogy nem fogod?

– Nem annyiszor, mint Chris. Én nem akartam túlélni, kurvára bele akartam dögleni. Chris nem.

Bevillant az az éjjel, amikor Chris csuklójára szorítottam a zsebkendőket, és rohantam vele a sürgősségre. Össze kellett varrni a sebet, túl mély volt a vágás. Összerándult a gyomrom.

– Tudod, mit mondott Redmond? Hogy az ilyen levelekre egyszerűen adjam meg pár segélyszervezet számát – gúnyosan felnevetett. – Én is azok közé a gyerekek közé tartozom, tudom, hogyan reagálnának rá!

– Írj nekik olyat, amit nem szégyellsz! Legyél őszinte, mondd el, hogy nagyon jól tudod mennyire nehéz, hogy megérted, de nem tudsz segíteni! A végén, ha akarod, írd oda a számokat, de csak ha úgy érzed! Szerinted mennyit jelent egy elkeseredett gyereknek, ha valaki végre ír nekik pár szót?

– És ha én nem akarom ezt a felelősséget? Tudom, kibaszott önzőség.

Felültem az ágyban, vizet kellett innom, annyira kiszáradt a torkom.

– Együtt tudsz élni azzal, hogy nem válaszolsz nekik? Azzal, hogy kiadtad a könyvet, ezt is vállaltad.

David elvette a kezemből a poharat, és ő is kortyolt belőle. Óvatosan elsimította a hajamat a vállamról.

– Nem gondoltam, hogy ekkora a felelősség.

Beült a csend a szobába, csak az óra ütemes ketyegését lehetett hallani. David sóhajtva végigdőlt az ágyon. Meleg volt az emeleten, David nem szerette a légkondicionáló keltette természetellenes hideget. Végignéztam a félhomályban is kivehető szabályos vonásain, amelyek részleteiben eltértek a bátyjától, az összhatás mégis hasonlót adott ki.

– Nem lenne gond, ha aludnék? – kérdezte.

– Dehogya – ráztam meg a fejem, majd a karjába helyezkedtem.

Behunytam a szemem, és beszívtam David illatát, amely dohány és aftershave keveréke volt. A gyomrom szorítása nem akart enyhülni. Törékenynek éreztem a kapcsolatunkat, mint egy üres üveggömböt.

Mély álomból ébresztett a telefonom csöngése. Nehéz volt a fejem a kialvatlanságtól, hunyorogtam a kijelző fényétől is. David hangosan felnyögött mellettem, a fejére húzta a párnát. A hálóba alig hatolt be a reggeli világosság. Az óra csupán fél nyolcat mutatott, ami most nekünk az éjszaka kellős közepe volt.

– Szia, anya! – mondtam álmos hangon.

– Szia, kicsim! Hogy vagy? – kérdezte csilingelő hangon.

– Felébresztettél. De különben jól.

– New Yorkban vagy?

Felsóhajtottam. Hiába voltam harmincöt éves, a szüleim folyton beleszóltak az életembe, így igyekeztem a lehető legtovább tartani őket.

– Newburghben vagyok.

– Még jobb! – mondta legnagyobb meglepetésemre. – Át kellene jönnötök Glens Fallsba. Szeretnénk, ha Davidet is hozná.

– Davidet? – felkeltem az ágyból, szabad kezemmel megdörzsöltem az arcomat, majd halkabbra váltottam. – Apa múltkor kijelentette, hogy látni sem bírja.

– Akkor kicsit elragadtatta magát.

Hangosan felsóhajtottam, majd egy ujjal kihajtottam a relaxát. Az utca üresen kongott, teljes volt a csend a fényes nyári reggelen.

- Szeretnénk helyrehozni a dolgokat.
- Rendben, megoldom valahogy. Most megyek.

Letettem a telefont, majd a hajamat a vállamra sodortam, ujjammal pödörni kezdtem egy tincset idegességemben.

- Ki volt az? – kérdezte David.

Megfordultam a tengelyem körül, majd letettem a telefont az éjjeliszekrényre. Útközben leráztam a lábamról David egyik földön heverő pólóját. A rend abszolút nem volt az erőssége.

– Anya. Azt mondta, hogy át kéne ma mennünk Fallsba, mert ki akarnak engesztelni.

David a plafonra fordította a tekintetét, és hangosan felsóhajtott.

– Ennél jobb programot nem tudtál volna kitalálni reggel hétkor? – kérdezte, de a hangja inkább játékos volt, mint sérődött.

– Akár fogorvoshoz is mehetnénk – feleltem, majd magamra vettem egy rövidnadrágot.

- Az sokkal jobb lenne – nevetett fel.

Csendes, nyugodt utunk volt Glens Falls felé. Szikrázóan süttött a nap, de nem ígért kellemetlen kánikulát. A kezemet kilógattam az ablakon, hogy érezzem a selymesen süvítő levegőt az ujjaim között. David bekapcsolta a rádiót, ahol az aktuális menő slágereket játszották. Ritmusuk kellemes hangulatot hozott az autóba.

David viszonzta a mosolyomat, úgy tűnt, hogy sokkal jobban érzi magát, mint az előző este. Attól féltem, hogy az utazás kellemetlenül fogja érinteni, de sikerült ellazulnia, ahogy távolabb került az üzenetektől és a munkától.

Hatalmasat dobbant a szívem, mikor leálltunk a ház elé. Több autó is parkolt az utcán, ami nagyobb vendégséget sejtetett. Ránéztem a fehérre mázolt vidéki házra, amit annyira szerettem. A mogyorófa hatalmas árnyékot vetett az előkertre. Továbbra is az otthonomnak tekintettem, annak ellenére, hogy keveset éltem itt. Tizenhat éves koromban költöztem vissza

New Yorkba a nagyszüleimhez, hogy ott erősebb iskolába jár-
hassak, így csak a nyarakat töltöttem a szüleimnél.

David behúzza a kéziféket, majd elővett egy cigit, hogy
rágyújtson. Apró fintort vágtam, de csak azért, mert tudtam,
hogy az apám gyűlöli a dohány szagát. Mark Forester egész
életében kemény és nyers ember volt. Nem hiába imádta a
munkáját a rendőrségen. Ahogy közeledett a nyugdíjhoz, in-
kább a környezetét büntette, mint a rendbontókat. Davidet pe-
dig köztudottan ki nem állhatta. A Chrisszel töltött éveim alatt
is renitens öcsinek nevezte. Davidre a szégyen bélyegét egy
részes randalírozás nyomta rá. Tizenhat éves volt, amikor
a barátaival hangosan buliztak az utcán, egyáltalán nem be-
számítható állapotban. Apám állította elő, ami nem kedvezett
a kapcsolatuk alakulásának.

– Mire készülnek a szüleid? – kérdezte David, majd kifújta
a füstöt az ablakon.

– Fogalmam sincs – ráztam meg a fejem. – Gondolom, csi-
náltak vacsorát. Lehet, hogy barbecue lesz. Nem leszünk so-
káig, rendben? Mehetünk? – kérdeztem, mire David bólintott,
majd elnyomta a cigijét.

Felé nyújtottam egy rágót, amit a táskámból halásztam elő.
David fejszoválas mellett vette el tőlem, és halkán felnevetett.

Nem tartott sokáig a jókedve.

– Azt a rohadt... – mondtam hirtelen, amikor megérkeztünk
a hátsó kertbe.

A csendes délutánnak hivatalosan is vége lett. A szüleimen
kívül egy unokatestvérem volt jelen a férjével és gyerekével,
mellettük a család barátai a lányukkal és az ikerunokáikkal,
akik egyévesek lehettek. A kerti grillen sült a hamburgerhús,
fűszeres illata betöltötte a nyári levegőt. Anya rengeteg húst,
salátát és italt sorakoztatott fel a kinti asztalra. A kínálat egy
esküvő utáni fogadást is elbírt volna.

David óvatosan megszorította a kezemet. Érintése sikamlós
volt az izzadságtól, ami nem csak a meleg számlájára volt ír-
ható. Én próbáltam bizakodó maradni.

– Ó, hát meg is éreztetek! – mondta anya, majd pusztit nyomott az arcomra és Davidére is.

Daviddel váltottunk egy sokatmondó pillantást. Tudtam, hogy ő nem szokott hozzá az ilyen családi összejövetelekhez. A bátyja is csak nálunk ismerkedett meg a rokonok áradatával. Chris eleve visszahúzódó volt, azonban idegen környezetben David sem szeretett megszólalni.

– Üljetek le, drágáim, nemsokára kész lesz az első adag! Kértek valamit inni?

David rám nézett megerősítésért esdekelve, és abban a pillanatban tökéletesen olyan lett, mint a bátyja.

– Kérünk – mondtam erőltetett mosollyal. – Van valami tömény?

Egy órával később egy félig elfogyasztott – jól megtömött – hamburger hevert a tányéromon. Hatalmas gombóc feszült a torkomban, így inkább a sört öntöttem magamba, minthogy bármit egyek.

Elöttem Natalie etette az egyik ikerlányát. A babák tökéletes szőke, göndör hajú szépségek voltak. Gurgulázva nevettek fel, ahogy apjuk a motor zúgását utánozva játszott a kanállal. Szomorúan elmosolyodtam az édes gyerekhangtól.

– Amy, hány éves is vagy? – kérdezte Natalie.

– Harmincöt – válaszoltam egyszerűen, majd kiragadtam egy uborkát a burgerből, és a tányér szélére helyeztem.

– Mióta vagytok együtt Daviddal? – kérdezte Steve, megszakítva a műsorát.

Kellett fél perc, mire megtaláltam a választ. Éreztem, hogy a beszélgetés lassan rossz irányt vesz.

– Öt hónapja – mondtam végül.

– Ő is annyi idő, mint te?

Árgus szemekkel néztek engem a gyermekeik mögül. A párbeszéd lassan átalakult kihallgatássá. Túlzottan ismertem a helyzetet. *Harmincöt vagy, nincs gyereked, mikor esel már teherbe?* A szüleim barátai mintha arra szakosodtak volna, hogy kellemetlen helyzetbe hozzanak. Ráadásul véletlenül majd-

nem rávágtam, hogy David annyi idős, mint én. Nem értettem, hogy miért nem őt kérdezik, mivel láthatóan mellettem ült. Lehetséges, hogy nem akarták félbeszakítani a beszélgetését Daniellel, az unokatestvérem tizennégy éves fiával. Örültem neki, hogy legalább David talált egy érett beszélgetőpartnert.

– David harminchárom.

Steve szélesen elvigyorodott, miközben letörölte a kislánya arcáról a maszatot, amelyet a ketchup hagyott.

– Egyre fiatalabbakkal kezdesz?

Kényszeredetten visszamosolyogtam. Legszívesebben azt válaszoltam volna, hogy nincs fiatalabb Pennington, így valószínűleg megállapodom Davidnél.

– Chrisszel meddig voltatok együtt? – kérdezte újra Natalie, mire görcsbe rándult a gyomrom. A legrosszabb az volt, hogy David felkapta a fejét a testvére nevére.

– Tíz évig – feleltem szárazon; az évek száma nehéz súllyal nyomta a vállamat.

Sokan gondolták úgy, hogy tíz elpazarolt évet töltöttem el Chris Pennington mellett, aki el sem vett feleségül, ráadásul még gyereket sem csinált nekem. Néha utáltam magam érte, hogy nem sikerült egyszerűbben alakítanom az életemet. Nehéz volt majdnem harmincöt évesen, gyerek nélkül a volt férj-jelöltem öccsével kapcsolatban lenni.

– Az sok idő! – mondta Steve, én pedig magamban könnyörgtem, hogy ne folytassuk tovább a beszélgetést. – Nagyon tragikus, ami vele történt.

Hirtelen felpattantam az asztaltól, amivel majdnem lesodortam a papírtányéromat.

– David, nincs kedved egy kicsit ütögetni Daniellel? – kérdeztem. – David nagyon ügyes, biztos tudna neked tanítani valamit.

Daniel azonnal felkelt, David követte. Egyetlen hálás pillantást vetett felém, hiszen hallotta a beszélgetést, amitől én csak rosszabbul éreztem magam. Röviden megszorította a kezemet, majd követte Danielt. Én visszaültem az asztalhoz, de

inkább Davidet figyeltem, ahogy Daniel fejére nyomta Yankees sapkáját.

– Hú, ez nagyon menő! – mondta Daniel, majd felvette az ütőt a földről, amit baseballmániás tinédzserként magával hozott. – Eredeti, ugye?

David a kezében fogta a labdát, majd a sráca mosolygott.

– Az. A tesómtól kaptam.

Újra fojtogatott a sírás, feltépte a sebeket az előző hét. Chris mintha újra köztünk járt volna, lénye minden egyes tárgyban és mozdulatban érzékelhető volt.

Natalie és Steve visszavonulót fújtak szomorú arckifejezésük láttán. Hálás voltam a csendért, még hálásabb lettem volna egy cigiért, amire persze a szüleim előtt nem gyújthattam rá.

Amy Forester túl tökéletes volt ehhez.

Apám adta meg a kegyelemdöfést a füledt nyári délután közepén. Narancsléért indultam a házba, amikor a teraszon összesetalálkoztam vele. Aznap fehér inget és bézs vászonnadrágot viselt, ami sokkal formálisabbá tette a többi vendégnél. Ősz, színtelen haja erős kontrasztban állt zöld szemével. Összehúzta a szemöldökét, amiből nem sejtettem semmi jót.

– Amy, drága, beszélhetünk pár percet? – kérdezte.

Bólintottam, majd letettem a narancslevet az ablakpárkányra – mélyen belevágott a tenyerembe a fogója.

– Meddig akarsz ezzel a semmirekellővel együtt mutatkozni? – kezdett bele nyersen, ahogy szokta. – Nem ilyen hírnévre lenne szükséged.

– Apa... – mondtam halkan, szinte elcsukló hangon.

– Ez a fiú négy sört ivott meg, mióta ideértetek.

A pulzusom az egekbe emelkedett, apa nélkül is volt éppen elég problémánk.

– Nem mondhatod komolyan, hogy számoltad!

– Az anyja alkoholista, és hidd el, ő nem esett messze a fától! Azon kívül, hogy Christopher testvére, semmi más sem tud felmutatni. Csak egy megbízhatatlan drogfüggő. Mellette sohasem leszel biztonságban.

Megpillantottam Davidet a konyhában. Sejtettem, hogy eleget hallott a beszélgetésből, épp ezért azonnal mozgásba lendültem.

– Hogy lehetsz ennyire kegyetlen? – vágtam oda apámnak.
– Döntöttem, fogadd el!

Nem néztem vissza, beléptem a konyhába, de nem találtam Davidet. Ide-oda kapkodtam a fejem, majd az emelet felé vettem az irányt. Benyitottam a régi szobámba, ahol a földön ült. Idegesen dörzsölte az ujjait, tekintete a szőnyegre révedt.

– Itt mindenki utál engem.

Mélységes szomorúság lett úrrá rajtam a száraz kijelentéstől. Csalódtam a családomban, amiért egyáltalán nem akarták felkarolni Davidet.

– Mindenki Christ szeretné melletted látni. Őt biztos nagyon bírták, de én nem vagyok olyan. Én sohasem voltam családi összejeövetelen, nem találkoztam egy lány szüleivel sem.

Megemeltem David állát, és lassan magam felé fordítottam a tekintetét.

– Nem érdekel, érted? – David tartotta a szemkontaktust, de láthatóan nehezeire esett. – Daniel egyébként is bír.

– Ja. Elmondta, hogy mennyire jó fej volt a bátyám. Ebben tökéletesen igaza van.

– A születése óta ismerte Christ.

– Valljuk be, hogy ez így nem megy! – sóhajtott fel. – Inkább hazamegyek, te maradj nyugodtan, később érted jövök.

Óvatosan csiklandozni kezdte a torkomat a sírás. Szidtam magamat, amiért elhoztam Davidet a darázsfészek közepébe.

– Nem mész nélkülem sehová! – mondtam. – Egyébként is, sokkal jobb ötletem van annál, hogy hazamenjünk.

David lesütötte a szemét, de halványan elmosolyodott.

– Nem kell ezt csinálnod.

Felkeltem a földről, és felhúztam Davidet is.

– Dehogynem! Mind a kettőnknek pocsék hete volt, nem foglak egyedül hagyni.

Nem fogom azt csinálni, mint a testvéreddel – akartam mondani. A bűntudat egy év után is erősen markolta a gyomromat.

2013

JÚLIUS 21.

Nem kellett sok hozzá, hogy teljesen elveszítsem az időérzé-
kemet. Este nyolckor távoztunk a kerti buliból. Felmarkol-
tam apám terepjárójának a kulcsát, vásároltam egy rakás sört, és
kihajtottunk a város szélére, ahonnan jól látszott a csillagos ég.

A Ford platóján ültünk egymással szemben, langyos levegő
simogatta a bőrünket. Sötét, végtelen mező terpeszkedett előt-
tünk, a távolban messzire nyúltak a magas fák. Hangos tücsök-
szó festette alá a nyáréjszakát.

David egy sörösdobozt tartott a kezében, én hasonlókép-
pen. Kortyoltam a hideg italból, ami már nekem sem az első
volt.

– Ez hányadik söre, Mr. Pennington? – kérdeztem nevetve,
majd elvettem tőle a jointot, hogy én is szívjak belőle.

– Azóta sem hiszem el, hogy számolta apád – rázta meg
a fejét. – *Én* nem számoltam!

– Ezért vagy részeg – behelyezkedtem a két lába közé, háta-
mat a mellkasának döntöttem.

– Nem voltam részeg. De látod, tök mindegy, mit csinállok,
akkor is drogos maradok.

A hangja már nem volt gondterhelt, ettől ellazultak az
izmain. David elvette tőlem a füves cigit, majd rámutatott,
mintha kiselőadást akarna tartani.

– Ezt meg a lánya szerezte nekem – nevetett fel. – Vajon
mit szólna Mr. Forester, hogy a kicsi Amy füvet szerez nekem,
miközben megiszik legalább négy doboz sört? Aztán ki tudja,
még mit csinál velem beszívva?

– Amy Forester tökéletes, ő nem csinál ilyeneket.

Az anyagok hatni kezdtek a szervezetemben. Kellemesen zsibbadt a combom, az arcom forrón bizsergett. Erősen lenyomtak a délután eseményei, könnyű volt megnyílnom úgy, hogy nem kellett David szemébe néznem.

– Te sohasem vágytál arra, hogy az életed olyan normális legyen, mint másoké? Diploma, munka, házasság, gyerek, unokák?

– Nálam az volt a prioritás, hogy ne legyek hajléktalan, és lehetőleg ne végezzem börtönben. Máshol volt a mérce. Szóval nem igazán. De ne hagyj, hogy baszogassanak! Jól érzed magad, az a lényeg.

Felnéztem az égre. Csillámporként terültek el a feketeségen az ezüst égitestek.

– Tiszta röhej volt, ahogy a gyerekvállalással jöttek. Nem is tudják, hogy...?

A gyomromba visszakúszott a keserű érzés. Fél évnyi Daviddal töltött idő alatt csak párszor jutott eszembe, hogy a gyerekvállalási esélyem a nullára csökkent mellette.

– Tudják, David.

– Akkor meg? – kérdezte, miközben újabbat kortyolt a sörből.

Nem volt kedvem arról beszélgetni, hogy lehetne gyerekem. Lehetne, ha orvostól orvosra járnánk, és megpróbálkoznánk a beültetéssel, ami mind a kettőnknek hatalmas nyomás lenne. Nem vártam el, hogy David ilyesmire vállalkozzon, egyszerűen nem tudtam őt elképzelni ebben a helyzetben. Tudtam, hogy ha beszélnék róla, azonnal fulladozni kezdene.

– Ne azért legyen valakinek gyereke, mert muszáj – folytatta David.

Tudtam, hogy miért ez a véleménye. Értettem mind a két Pennington fiú féltelmét a gyerekvállalástól. Ettől függetlenül néha szentimentálissá váltam. Chris mellett volt egy lángoló korszakom, amikor mindennél jobban akartam kisbabát.

Nem akartam Daviddal a gyerekekről beszélgetni, fél év túl kevés volt ezekhez a súlyos dolgokhoz. Főleg egy olyan férfi-

nél, akinek egy rendes barátnője sem volt. Ehelyett megpróbáltam élvezni a csillagos ég látványát.

Lassan megcsókoltam. Nyelvének érintése kellemesen hideg volt, íze a sörrel és a fűvel keveredett. Nem kellett sok, hogy az ölébe üljek, és lehúzzam róla a pólóját. Közben félrerúgtam egy üres sörösdobozt, amely kongva gurult végig a Ford platóján. Végigcsókoltam a nyakát, éreztem az arcszészének illatát. David érdeklődése nyilvánvaló volt, amitől felbátorodtam.

Először sikerült kizárnom a külvilágot azon az estén. Élveztem, amit David ösztönösen, szavak nélkül tesz velem. A nyári éjszaka hús levegője találkozott forró, fedetlen bőrömmel.

Fél órával később a kocsi kemény platóján hevertünk egymás karjában, hiányos öltözékben. Szerencsére senki sem volt környéken, nem véletlenül választottam a legelhagyatottabb helyet.

David a csillagos eget nézte, miközben lassan játszott a hajammal. Én a mellkasát simogattam. Lassan megismertem testének minden egyes szegletét, amit rengeteg heg tarkított. Persze korántsem annyi, mint Chrisét, mivel David sohasem okozott magának külső sérüléseket. Ritkán kérdeztem tőle a múltról, akkor mégis szóra nyílt a szám egy vágással kapcsolatban, ami a kulcsontján húzódott végig.

– Ez honnan van? – kérdeztem, óvatosan végighúzva az ujjam a sérülésen.

David hirtelen felém fordult, az arckifejezése láttán vissza akartam szívni a kérdésemet.

– Úgy gondolod, hogy ez a történet tehetne koronát a kurva jó szexre? – kérdezte mosolyogva, mire engedett a gyomromban a szorítás.

Mentegetőzni akartam, de nem maradt időm. Magától kezdett bele a történetbe, miközben újra a csillagos eget nézte.

– Miután apám meghalt, egyedül maradtam anyámmal. Sokat ittam meg buliztam, alig jártam iskolába. De ezt biztosan tudod – bólintottam. – Aztán egyik este anyám megvárt ébren,

és ordibálni kezdett velem. Persze részeg volt, ahogy én is. Elmondta, hogy egy senki vagyok, és az is maradok. Hozzátette, hogy apám akkor dugta meg utoljára, amikor én megfogantam. Azt mondta, gyűlölte a létezésem gondolatát is.

Megszorítottam David kezét, éreztem, hogy nedves, de a hangja higgadt maradt.

– Én meg hozzávágtam, hogy egy szemét ribanc, mire a keze ügyében lévő piásüveget sikerült széttörnie a vállamon. A fejemre célzott, de az nem jött össze. Csak egy üvegdarab állt belém, szerencsére elég részeg voltam ahhoz, hogy lelocsoljam némi piával, és lefeküdjek aludni. Csak reggel ijedtem meg kicsit, amikor rohadt véres volt a lepedő.

– Tizenhat éves voltál – tettem hozzá remegő hangon.

– Az nem számít. Mikor érdekelte az anyámat?

– Chris ezt nem tudta, ugye?

David felült a platón, és a farmerjében kezdett turkálni cigiért, miközben a fejét rázta.

– Eszem ágában nem volt neki elmondani, még a végén visszajött volna New Yorkból, ami nekem sem lett volna jó.

Magam elé kaptam a trikómat, ahogy felültem David mellé.

– Az én történetemet senki sem ismeri. Emiatt sokan félreértenek mindent.

– Írd le! – mondta egyszerűen David. – Ha nem tudsz megszabadulni tőle, akkor ez a legegyszerűbb módja. Hidd el, sokkal tisztábban látod majd tőle a dolgokat.

Újra végigdőlt a kocsí hátuljában, mire hozzábújtam. A szíve egészséges ütemben dobogott, nem úgy, mint régen, amikor halálra rémisztett. Rágtam magamban a gondolatot. Tudtam, hogy rengeteg mondanivalóm van hármunkról, az életünkről, és a köztünk lévő furcsa kapcsolatról. Lassan behunytam a szememet, miközben hallgattam David lélegzését és a tücskök nyári dalát.

Félálomban határoztam el, hogy mesélni fogok.

1992

SZEPTEMBER 7.

Harmincöt évemből csupán egyet töltöttem Glens Fallsban, de az örökre meghatározta az életemet. Apám kifejezetten örült annak, hogy a családjával belekóstolhat a vidéki életbe, ráadásul rendőri munkája sokkal nyugodtabb lett, és könnyebben haladhatott a ranglétrán. A szüleim úgy gondolták, a tinédzserkorom kezdetén jobb lesz nekem egy kisebb településen.

Én persze lehangolt voltam. Elveszítettem a nagyvárosi barátnőimet, akikkel ezután csak telefonbeszélgetésekre és levélírára korlátozódott a viszonyom. Az új iskola megrémisztett, mivel anyám erőszakosan noszogatótt, hogy csatlakozzam a szurkolólányokhoz, és vegyem fel az összes természettudományos órát, hogy később könnyebben bejussak az orvosi egyetemre.

Harmincéves koromban ébredtem rá, hogy sohasem gondolkoztam el azon, hogy mit is akarok kezdeni az életemmel. Talán nyolcévesen mondtam a szüleimnek, hogy orvos szeretnék lenni, amire ők lelkesen lecsaptak, és onnantól kezdve minden erről szólt. Apám nagyon szigorúan figyelte a tanulmányi eredményeimet, mindig a jövőmmel és a biztonságommal példálózott.

Glens Fallst megfelelőnek találták, hogy kibontakoztassam a középiskolás karrieremet, és csak a tanulással foglalkozzam. Nagyon jól tudták, hogy New Yorkban nagy bulikba járnak a kamaszok, isznak, és egyéb veszélyeknek teszik ki magukat. Nem is gondolták, hogy pont a kisvárosban fogja megzavarni a fejemet egy fiú.

Márpedig az első iskolai napon találkozott a tekintetem egy kissé fáradt, mégis fényesen csillogó zöld szempárral, ami megpecsételte a sorsomat.

Tisztán emlékszem arra a pillanatra, amikor összekulcsolt kézzel álltam az újdonsült osztályom előtt. Ki nem állhattam, hogy minden szempár rám szegeződik. Szerencsére ácsorgott mellettem egy másik új fiú, akit szintén kószolgáltak a nyári pihenéstől még friss tekintetek.

– Figyelem! – szólalt meg az ötvenes éveit taposó tanárnő. – Be szeretném mutatni két új évfolyamtársatokat. Amy Forester egyenes New Yorkból költözött hozzánk.

Kényszeredetten vigyorogtam. Furán öltözöttnek éreztem magam közöttük, mások voltak, mint a nagyvárosi osztálytársaim.

Tekintetem folyton visszarévedt a második sorban ülő fiúra. Szabályos vonásai, rövidre nyílt barna haja és nyílt tekintete volt. Ahogy felé pillantottam, azonnal másfelé nézett. Az új tanárom rántott ki a szemezésből, amikor kedveskedő hangján megszólalt, és megérintette a vállamat.

– Christopher, légy olyan kedves, vezesd körbe Amyt, és mutasd meg neki, mit hol talál az épületben!

Legnagyobb meglepetésre a zöld szemű fiú emelkedett fel a padból. Farmert és fehér pólót viselt, ami kicsit sápasztotta világos bőrét. A mai napig nem tudom, hogy a túl kedves tanárnő észrevette-e a titkos összenézéseinket, vagy teljesen véletlenül választotta mellém Christ.

A másik új osztálytárs – azt hiszem, Jake-nek hívták – egy lányt kapott kísérőnek. Perceken belül a folyosón voltunk mi négyen, de a másik páros gyorsan távozott az udvar irányába, így egyedül maradtunk.

– Chrisnek hívnak – mondta, majd felhúzta a vállát. – Amy, ugye?

Bólintottam, majd zavartan mosolyogni kezdtem. Chris testtartása határozottan feszes volt, sejtettem, hogy nem az a laza fiú típus, ami azonnal megtetszett.

Chris az ajkába harapott, kezét a zsebébe süllyesztette.

– Merre szeretnél menni?

– Te ismered a sulit, mutasd meg, mi érdekes benne! – vontam vállat; élveztem, hogy irányíthatom a szituációt. Én sem voltam nagyszájú lány, de Chris mellett annak éreztem magamat.

– Hát igazából semmi érdekes nincs benne – mosolyodott el féloldalasan, ami később a védjegyévé vált.

Lassan elindultunk a folyosón, Chris feltűnően sokat nézte fehér edzőcipőjét.

– Az a legjobb, hogy emiatt most nem kell bent sorolnunk, hogy mi történt velünk a nyáron.

– Azt ki nem állhatom! – nevettem fel. – Mi ráadásul a nyáron szinte végig csak pakoltunk a költözéshez. Igazán szuper volt.

– Sejttem. Mi elmentünk három napra Vermontba az apámmal meg az öcsémmel július negyedikézn, ennyi volt a nyaram – megállt egy pillanatra egy széles fehér ajtó előtt. – Itt az ebédlő.

Bólintottam, de egyáltalán nem érdekelt az iskola. Tovább akartam hallgatni a zöld szemű fiút, hogy miket árul el magáról.

– Van öcséd? Hány éves?

– Tizenkettő – biggyesztette le a száját, majd elmosolyodott. – Hetedikbe jár.

– Nekem nincs tesóm. Jó lehet, hogy neked van.

Perceken belül kiértünk az iskolaudvarra, ahol a meleg szellő belekapott hullámos, szőke hajamba. Chris a szemembe nézett, akkor még alig volt magasabb nálam. Elidőztem szabályos arcvonásain és dús, barna haján. Kellemes mély hangjával az iskolaudvarról beszélt, amire alig figyeltem. A gyomromban furcsa bizsergés támadt, ahogy végignéztem a csupasz karján, amit a zsebébe süllyesztett. Szerettem volna, ha megérint fiús kezével. A gondolattól észrevétlenül megráztam a fejem.

Chris keresztbe fonta maga előtt a karját, zavartan nézett körbe. Beállt közénk a csend, amitől a gyomrom bizsergése csak fokozódott.

- Szerintem vissza kellene mennünk – törte meg a csendet.
- Miss Casey nagyon házsártos is tud lenni.
- Igen? Pedig olyan búbajosnak tűnt – utánoztam a tanárnő hangvételét, mire Chris elnevette magát.

Este elzárkóztam a szüleim elől. Vacsora közben tartottam egy gyors beszámolót az új iskoláról, kiemelve, hogy az összes lehetséges különórával leterheltem magam. Másnap hivatalos voltam az első szurkolólányedzésre, amelyre anyám kiemelt figyelmet fordított.

Túl hosszú ideig kellett nézmem a sült csirkehúst, miközben a szüleim kérdésekkel bombáztak. A lábam járt az asztal alatt, csak arra tudtam gondolni, hogy felhívjam a legjobb barátnőmet, Sarah-t. Kiskori pajtásom hiányzott a legjobban a nagyvárosi életemből. Az új iskolában magányosan jártam a folyosókon, nem volt kivel megosztanom a felgyülemlett gondolataimat.

Óráknak tűnt, mire sóhajtva magamra csukhattam a szobám ajtaját. A rózsaszínre mázolt helyiségben még három kicsomagolásra váró doboz hevert, az egyikben téli ruhák várták a sorukat. A félkész szoba a biztonság egyetlen szigete volt az idegen kisváros közepén.

Izgatottan tárcsáztam Sarah számát. Visszatartottam a levegőt, amíg a barátnőm kezébe került a készülék az anyukájától.

– Végre felhívtál! – sikoltotta a telefonba. – Michelle megőrjít! Állítólag összeszedte Tommy Harrist a nyári táborban, és smároltak is – a kifejezést lassan ejtette ki, mintha egy egzotikus ételt kóstolgatott volna. – Csak erről beszélt egész nap, szóval ugrott a smárolós díj, pedig arra hajtottam!

Tizenöt éves korom elején a legmenőbb dolognak természetesen a fiúk számítottak, ezért a barátnőimmal háziversenyt írtunk ki bizonyos dolgok első kipróbálóinak. Engem egyáltalán nem érdekelt a dolog, azonban Sarah nagyon a szívén viselte a kérdést.

– Lehet, hogy mégis beszállok a versenybe – mondtam magabiztosan, megszakítva Sarah monológját, akinek azonnal elakadt a szava.

– Szóval jó volt az első napod – nevetett fel a barátóm. – Hogy hívják?

Így történt, hogy hevesen dobogó szívvel elkezdtem mesélni Chrusról újdonsült szobám rejtekében. Beszálltam a bugyuta versenybe, de sosem kerülhettem közel semmilyen díjhoz.

Másnap rá kellett jönnöm, hogy korántsem lesz egyszerű dolgom, ha Chris Pennington figyelmét szeretném felkelteni. Reggel legalább háromszor öltöztem át, csak ráztam a fejem a tükörképemnek, hogy hogyan is lehetek ennyire ostoba. Végül a kedvenc virágmintás rövidnadrágom és egy fehér póló mellett döntöttem.

Biztos voltam benne, hogy a költözés és a barátaim hiánya miatt örültem meg ennyire. Hevesen dobogó szívvel ültem be az iskolapadba, miközben megfogadtam, hogy nem tulajdonítok túl nagy jelentőséget a dolgoknak.

Chris egyetlen pillantásra sem méltatta a legmenőbb nadrágomat, sem a szájfényemet, pedig sokat kockáztattam vele, amikor a házunk előtt kifestettem magam. Szinte percenként Chris felé pillantottam, aki kétpadnyi távolságra ült tőlem. Ő azonban csak kinyitotta a füzetét, és gyorsan írni kezdett.

Kényszeredetten keresztbe tettem a lábam magam előtt. Nem voltam hozzászokva ahhoz, hogy levegőnek nézzenek. Brooklynban egy csomó srác hívott el randizni, akiket rendre visszautasítottam. De ez a zöld szemű fiú csak elmélyülten rajzolgatott a füzetébe, néha felsóhajtott, és megdörzsölte az arcát.

– Amy – ült le mellém egy testesebb alkatú lány, akinek nem emlékeztem a nevére. – Te vagy Amy, ugye?

– Igen – válaszoltam zavartan, miközben elkaptam a tekintetemet Chrusról.

– Én Amanda vagyok – mondta a lány furcsa hanglejtéssel, majd legyintett egyet. Haját szoros copfba fogta a fején, és szurkolólány-egyenruhában feszített. – Te akarsz pomponos lenni, ugye?

Bólintottam, bár egyáltalán nem voltam sziklaszilárd ebben az elhatározásomban. Fűrésztem Amanda barna szemét, ami szinte kigúvadt pufók arcából.

– Óra után várunk az udvaron. A többi lány meg akar ismerni, és megbeszéljük az első edzést is.

– Rendben – feleltem, és hálás voltam, hogy békén hagyott.

Idegennek éreztem magam Glens Fallsban. Lemondóan újra Chris felé vándorolt a tekintetem, aki továbbra is a füzetébe mélyedt.

Ennél rosszabbul nem is indulhatott volna a második napom.

Egy csapat lány verődött össze a nagyszünetben az udvar közepén. Ahogy megláttam őket a színes rakott szoknyákban, egyre erősebben markoltam a táskám pántját. A nap verőfényesen sütött, én pedig egy idegen bolygóra készültem leereszkedni. Közelebb érve ledobtam a táskámat a földre, és halkán köszöntem a hat lánynak. Csupán az egyenruhájuk tette őket hasonlóvá, egyébként eléggé szedett-vedett volt a társaság magasság és testalkat szempontjából.

– Ó lenne Amy Forester New Yorkból – mondta Amanda, majd átkarolta a vállamat, amitől kirázott a hideg. – Milyen képességét szeretnétek megismerni a nagyvárosi új lánynak?

A szívem a torkomban dobogott, és annyi adrenalin áradt szét az ereimben, hogy úgy éreztem, képes lennék hazáig futni, egyenesen Brooklynba.

– Tudod, nálunk a beavatás az egyik legfontosabb ceremónia.

Legszívesebben azt mondta volna, hogy éppen ettől tartottam, ehelyett kényszeredetten mosolyogtam, és körbenéztem az iskolaudvaron. Chris éppen akkor lépett ki az épület kapuján, ami csak rontott a hangulatomon.

– Tetszik neki Pennington – mondta egy hirtelenszőke lány, aki összefogta a karját maga előtt, úgy magasodott fölé.

– Akkor kaphatna egy penningtonos feladatot is, nem?

Csak álltam ott a színes lányok gyűrűjében a virágos nadragomban, és elegem volt. Magamban elhatároztam, hogy otthon bejelentem anyának, hogy nem leszek szurkolólány. Ám ekkor Amanda szándékán kívül jót tett velem.

– Hamarosan megkapod a ruhádat és a hivatalos tagságot, ha megkéréd Pennington, hogy segítsen neked a házidban. Rá kell vened, hogy elhívjon moziba!

– Ennyi? – kérdeztem Amandától. – Ez nem tűnik túl nehéz feladatnak.

– Nem is az – mondta egy barna lány, miközben fölényesen felhúzta az állát. – De itt egy Penningtonról van szó, akiket nem engednek el sehová! Állítólag kínozzák őket otthon. Olyanok is, amilyenek. Egy Penningtonnal lenni igazi büntetés.

Chrisre vándorolt a tekintetem, aki egyedül eszegette a szendvicsét a padon. Tekintete a távolba révedt, a lehető legkisebbre húzta össze magát. Megutáltam Amandát és a kis brancsát. Gúnyos szavai rosszulestek, pedig nem ismertem Christ. A dühöt magabiztossággá gyúrtam.

Ránéztem Amandára, majd szélesen elmosolyodtam. A válamra kaptam az iskolatáskámat, és határozott léptekkel elindultam Chris felé. Útközben kiszedtem a hajamból a gumit, amit az óra során ügyködtem bele. Minden egyes lépéssel gyorsabban vert a szívem a torkomban.

– Mit olvasol? – kérdeztem Christ, aki erősen összerezzen.

Lassan rám emelte riadt tekintetét, majd becsukta a könyvet.

– Csak a történelemkönyvet órára. Leülsz?

Bólintottam, és kiszedtem a füzetemet a táskámból. Élénk-lila virágok díszítették, mint ahogy abban az évben az összes könyvemet.

– Miért olvasgatsz a történelemkönyvet?

Chris idegesen birizgálta ujjával a könyv lapjait, ami hamarosan össze is gyűrődött.

– Russel tanár úr nyár előtt azt mondta, hogy csak engem fog kérdezgetni, mert sohasem jelentkeztem, pedig mindig tudok mindent – rám mosolygott. – Most félek.

Hamarosan ráébredtem, hogy a Chris Pennington-os mosoly és nevetés igazi kincs, mivel sokat kell érte dolgozni. A szelíd zöld szemek, a halvány mosoly és a visszahúzódnak olyan aurát vont Chris köré, ami a többi fiúban nem volt meg. Sokkal érettebb volt a kortársainál, tizenöt évesen is jól tudta, hogy mit akar.

– Tudnál segíteni a franciaházimban? – kérdeztem. – Brooklynban nagyon béna tanárunk volt, ez a csaj pedig szigorúnak tűnik.

– Csaj? – kerekedett el a szeme. – Miss Burns vagy negyvenéves!

– Nem mondod komolyan! Úgy néz ki, mintha most jött volna ki az egyetemről! Ráadásul töri az angolt.

– Pedig Glens Fallsban élt egész életében! Szerintem még nem is volt Európában – megrázta a fejét. – Idegesítő.

– Az – mosolyogtam rá Chrisre, aki hosszú pillanatokig állta a tekintetemet.

Órákig képes lettem volna elnézni, és hallgatni a kellemes hangját. Furcsa érzés volt, gyomortájéki szorítás bizsergő combokkal. Persze Chris elkapta a tekintetét, majd óvatosan kivette a kezemből a füzetet. Először nem nyitotta ki, a borítóját nézte, amire én firkantottam fel a nevemet.

– Szép neved van – mondta, de nem nézett vissza rám.

Ösztönösen jöttek belőle a bókok, őszintén gondolta, ezért kimondta. Óvatosan a számba haraptam, igyekeztem visszafogni, hogy ne kezdjek el idiótán nevetgélteni. Inkább végignéztam az iskolaudvaron, ahol a kisebbek rohángáltak.

– Ebédkor jó lesz, hogyha átnézzük a dolgokat? – kérdezte, miközben a házi feladatokat nézegette.

– Ilyen nagy a baj?

Chris lassan összecsukta a füzetet, majd visszanyújtotta felém. Mozdulatai megfontoltságról árulkodtak, mintha a francia jegyzetem legalábbis porcelánból lenne, pedig előre sejthető volt, hogy hónapokkal később úgy fog kinézni, mintha a kutya szájából szedték volna ki.

– Megoldható, csak a ragozással vannak gondok. De elmesélem a módszeremet, és akkor mindent érteni fogsz.

Óvatosan a fülem mögé igazítottam a hajamat, miközben elvettem Christól a füzetet. A pillanat törtészére összeért a kezünk, mire azonnal lesütötte a szemét. Így lettek a déli franciaóráinkból közös kis szeánszok, amelyek közelebb hoztak minket egymáshoz.